

Mi- și Mi-

O șarjă la adresa lui Dumitru Popescu (n. 1928), în anii din urmă prozator, în deceniul 1970, corifeu al culturii și propagandei românești, apoi membru al CPEX al CC al PCR, rector al Academiei de Partid „Ștefan Gheorghiu“, cu diușie supranumit de subalterni și egali deopotrivă: Popescu-Dumnezeu.

Eu Mi-hai, și el Mi-tică,
el duminică, eu joi,
dar Târnavă amândoi:
el cea mare, eu cea mică.

El Bucegi, că alta nu e,
eu doar Omul, ce să fac?
Umbre amândoi prin veac:
el de turn, eu de statuie.

Plajă el pe țărm de-ocean e,
eu nisip pe mal de iaz;
când ne paște un necaz,
eu un vânt, el uragane.

Eu cu sticla, el cu vinul,
mult-puținul, ideal,
l-împărțim în mod egal:
multul el, și eu puținul.

El cu arcul și săgeata,
eu doar țintă de ochit,
și pe urmă suntem chit:
trage el, și eu sunt gata.

Eu sunt lemnul, și el focul,
pușca el, și glonțul eu;
împărțim egal mereu:
el covrigul, eu mijlocul.

El ciocan, eu nicovală,
și-amândoi, o ușă doar:
eu cu partea din afar',
el cu partea cea din sală.

El căruța, și eu podul
peste apă aruncat,
și când e de profitat,
eu cu coada, el cu codul.

El cu cod, și eu cu normă,
s-o primesc, s-o-ndeplinesc,
și tot eu s-o proslăvesc,
și-nainte, dar și p-ormă.

Eu piticul, el colosul,
el un munte, eu un deal;
la-mpărțit de cașcaval,
el ia brânza, eu mirosul.

El bea vin, și eu beau apă,
ce la fel la vale curg;
el în zori, eu în amurg,
eu prind pește, el îl papă.

După noi, ce-o să rămâie?
El se joacă, și eu plâng;
el pădure, eu un crâng;
eu ard gaz, și el tămâie.

El friptura, eu grătarul,
el se urcă, eu cobor;
el cu joagăr și topor,
eu cu cremenea și-amnarul.

Eu răbdarea și tutunul,
el havanele de soi;
el plăcinte, eu război,
eu cu miile, el unul.

Eu cu fuga, el cu statul;
el cu punga, eu c-un șanț;
el pe drum, și eu prin șanț;
el cu luatul, eu cu datul.

Amândoi suntem de-o seamă,
eu cu Mi-, și el cu Mi-
eu cu fără, el cu și,
el cu fală, eu cu teamă.

El cules, și eu doar les-cu,
el pe față, eu la dos;
el pe sus, și eu pe jos;
eu un nimeni, el Popescu.